

[Poul Hansen (Kalundborg).]

Men derudover har det moderne samfund påtaget sig en række opgaver, der medfører udgifter og derfor også skatter. Blandt disse opgaver er folkeskolen og anden offentlig undervisning og hele socialforsikringen og socialforsorgen. Herigennem viser samfundet sin solidaritet med dem, der af en eller anden grund uforskyldt er kommet i nød, og det giver udtryk for erkendelse af, at indtægterne og indtægtsmulighederne i samfundet er så ulige, at der må finde en udjævning sted. Det offentlige stiller visse goder ligeligt til rådighed for befolkningen og lader borgerne betale efter evne gennem skatterne.

I jo højere grad et parti gør sig til skatternes fjende nr. 1 og gennemfører sin kamp, des mere må sådanne opgaver begrænses, des mere øger man klasseforskellene i samfundet og overlader de dårligst stillede til deres skæbne — efter den gamle recept, at hver hytter sig, og en vis person tager de bageste. Det er i virkeligheden, hvad der ligger i retsforbundets sidste parole, og det er i nøjeste overensstemmelse med partiets principielle program, hvorefter såvel den offentlige undervisning som det allermeste af den sociale lovgivning skal falde bort.

Det vil sige, at folk helt og fuldt selv skal bekoste deres børns undervisning; enhver borger må uanset sine erhvervsevner og -muligheder selv bekoste sin aldersrente. Den, der bliver arbejdsløs eller syg, modtager ingen støtte fra samfundet osv. Den, der i dag betaler den store skat, kan derefter stryge en stor gevinst. Den, der betaler en lille skat, sparer nok skatten, men ser sig til gengæld stående overfor langt større udgifter.

Vi har derfor ret til at betegne retsforbundet som et reaktionært parti, der appellerer til den snævrere egoisme — den, der med skyklapper på stirrer på skattebilletten og spørger: Hvorfor skal jeg være med til at betale undervisningen for andre menneskers børn? Hvorfor skal jeg være med til at betale Petersens sygehusophold og Jensens arbejdsløshedsunderstøttelse? Hvad kommer underholdet af enkefru Sørensens børn mig ved?

Selvom jeg fuldtud erkender, at skattestrykket er hårdt, og at det kan være fristende at se helt snævert på dette spørgsmål, tror jeg alligevel, de fleste af dem, der fulgte

retsforbundets appel, ved nærmere eftertanke vil finde, at denne mangel på solidaritet ikke hører vor tid til.

Som sagt: skatterne er store, og navnlig hviler de tungt på de jævne indtægter og mellemindtægterne. Regeringen tog da også sidste år konsekvensen af denne erkendelse. Den foreslog og gennemførte en lettelse for netop disse forholdsvis hårdest belastede indkomster. I det hele taget er det socialdemokratiets mål at nå frem til en retfærdigere fordeling af skatterne. Den nuværende progression er jo, stort set, fastsat i en tid, da pengenes værdi var højere end nu, og da derfor det, der i dag blot er en middelindtægt, måtte betragtes som en stor indtægt. En sammenligning med forholdene f. eks. i England og Sverige viser da også, at beskatningen af de små indkomster er lempeligere i de to lande, medens de tager betydeligt hårdere fat i de store indkomster, end vi gør her i landet. Regeringen har imidlertid ment, at sådanne mere omfattende ændringer i beskatningen burde vente, til det er muligt at løse skatteproblemerne i sammenhæng, og det forudsætter, at vi ved noget mere om skattekommissionens arbejde, end vi gør i dag. For en generel øjeblikkelig skattelettelse foreligger der desværre ingen mulighed, hvis statens nuværende udgiftsniveau opretholdes, og som allerede nævnt er der ikke hidtil fremkommet konkrete forslag til besparelser.

I sin fremsættelsestale anførte den højtærede finansminister nogle synspunkter angående finanspolitikken forhold til den økonomiske situation. Summen heraf var, at inflationspresset fra krigstidens penge- rigelighed er ophørt i løbet af 1949, og at der tværtimod har vist sig en tendens til stigende arbejdsløshed, hvilket motiverer en lettelse i den hidtidige stramme finanspolitik. I overensstemmelse hermed regnes der ikke med noget væsentligt overskud på statens driftsregnskab for det kommende år, så meget mere som det forventede øgede underskud på betalingsbalancen med udlandet vil have samme indkomstopsgående virkning som et overskud på statsregnskabet. De prisstigninger, der på grund af devalueringen kommer udefra, har jo ikke i sig selv noget med inflation at gøre, selvom det aldrig så meget påstås fra visse sider.

På den anden side har devalueringen for-